

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Beata Gudowska

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa T. D.

przeciwko M. P. spółce akcyjnej

o przywrócenie do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 czerwca 2012 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w G.

z dnia 12 marca 2012 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 marca 2012 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił skargę kasacyjną powoda T. D. na postanowienie Sądu Okręgowego w G. z dnia 2 grudnia 2011 r., wydane na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 26 maja 2011 r. w sprawie z powództwa T. D. o przywrócenie do pracy przeciwko M. P. S.A., odrzucając apelację powoda.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Okręgowy stwierdził, że zgodnie z art. 394¹ § 2 k.p.c. w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji kończące

postępowanie w sprawie, za wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹ k.p.c., a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. W rozpoznawanej sprawie pełnomocnik powoda – M. S., mimo że w dniu 27 grudnia 2011 r. potwierdziła odbiór postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 2 grudnia 2011 r. o odrzuceniu jego apelacji, nie złożyła na nie zażalenia w wymaganym terminie, który upłynął dnia 3 stycznia 2012 r., natomiast w dniu 27 lutego 2012 r. pełnomocnik powoda – S. N. zaskarżył je skargą kasacyjną. Sąd wskazał, że postanowienie o odrzuceniu apelacji jest niewątpliwie postanowieniem, o którym mowa w art. 394¹ § 2 k.p.c., a więc powód - chcąc zaskarżyć takie postanowienie Sądu Okręgowego - powinien złożyć zażalenie do Sądu Najwyższego kwestionujące zasadność postanowienia odrzucającego jego apelację. Natomiast powód nie złożył takiego środka odwoławczego, ale wniósł bezpodstawnie skargę kasacyjną, która w myśl art. 398¹ § 1 k.p.c. przysługuje od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie. Z przepisu tego wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że postanowienie o odrzuceniu apelacji w sprawie, w której przysługuje skarga kasacyjna, wymaga zaskarżenia zażaleniem. W konsekwencji wniesiona przez powoda skarga kasacyjna stanowiła niedopuszczalny środek zaskarżenia.

W zażaleniu na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej powód domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne. Pełnomocnik powoda legitymuje się statusem prawnym profesjonalnego pełnomocnika procesowego i jako radca prawny powinien znać zasady i terminy wnoszenia środków odwoławczych. Tymczasem pierwotnie błędnie zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego w B. z dnia 2 grudnia 2011 r. o odrzuceniu jego apelacji - skargą kasacyjną z dnia 27 lutego 2012 r., która przysługuje wyłącznie od postanowienia sądu drugiej instancji w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących

postępowanie w sprawie (art. 398¹ § 1 k.p.c.), zamiast złożyć prawidłowy środek zaskarżenia w postaci zażalenia na postanowienie Sądu drugiej instancji odrzucające jego apelację, które kończyło postępowanie w sprawie (art. 394¹ § 2 k.p.c.). W takich okolicznościach sprawy, Sąd Okręgowy prawidłowo, bo na podstawie art. 370 k.p.c. w związku z art. 373 k.p.c., postanowieniem z dnia 12 marca 2012 r. odrzucił wniesioną przez pełnomocnika powoda skargę kasacyjną, która była niedopuszczalnym środkiem zaskarżenia wniesionym na postanowienie o odrzuceniu apelacji, które powinien był zaskarżyć prawidłowo zażaleniem (art. 394¹ § 2 k.p.c.).

Równocześnie stwierdzić należy, że ze względu na legitymowanie się przez pełnomocnika powoda statusem prawnym profesjonalnego pełnomocnika procesowego, którego powinnością było i jest znać zasady i środki zaskarżania orzeczeń sądowych, nie było podstaw i uzasadnienia prawnego do potraktowania sporządzonej przez powoda skargi kasacyjnej jako zażalenia, zważywszy ponadto na to, że także w uzasadnieniu rozpoznawanego zażalenia na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej powód oczywiście bezpodstawnie, a zatem błędnie nadal podtrzymuje nieprofesjonalne i niezgodne z prawem procesowym twierdzenie, jakoby na postanowienie o odrzuceniu apelacji przysługiwała skarga kasacyjna, zamiast wyłącznie dopuszczalnego zażalenia (art. 394¹ § 2 k.p.c.).

W takich okolicznościach sprawy Sąd Najwyższy, rozpoznając zażalenie na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej, nie miał procesowych możliwości weryfikowania twierdzeń kwestionujących prawidłowość innego orzeczenia, tj. postanowienia o odrzuceniu apelacji, które powód zaskarżył niedopuszczalnym środkiem odwoławczym (skargą kasacyjną zamiast zażaleniem).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.